

1

LEHELET AZ ÜVEGEN

Az ablakon keresztül nézem a földre hulló hópelyhek ezreit. Az üveghez nyomom az arcomat, sóvárgok a szabadság után. De nem a vékony üvegréteg az, ami elválaszt a külvilágtól, hanem az igazság.

A legtöbben úgy gondolják, hogy az igazság egy törékeny kismadár. Azt hiszik, ártalmatlan.

De én tudok valamit, amit ők nem.

Ha el mernék venni a kezüket a testük elől, észrevennék, hogy a madár eltűnt. Szétszakította a bőrüket, a lelkük legmélyéig hatolt, oda, ahol a legjobban fáj.

És ezért vagyok én itt, ők pedig nem.

Az ablakhoz szorítom a homlokomat, és az üvegre lehelek. Pára képződik, és megjelenik a képmásom. Újabb vonalat húzok az üvegre. Harminc nap.

Harminc napja, hogy akaratom ellenére felvettek a Fairfax Pszichiátriai Intézetbe.

720 órája, hogy minden reggel egy ismeretlen szobában nyitom ki a szememet. 720 órája, hogy minden órában ápolónők járkálnak ki-be a szobámban. 720 órája, hogy éjjel-nappal megfigyelnek, mintha kisgyerekek lennék, és nem lehetne megbízni bennem.

Nézem, ahogy egy légy mászkál az ablakon, kétségbeesetten igyekszik utat találni a kinti világba.

– Én már próbáltam, te buta. – Megütögetem az ujjammal az ablakot. – Jól bezárták.

A légy nem mozog tovább, mintha meghallott volna. Előbb vagy utóbb meg fogja találni a kiutat. Érzem, ahogy eláraszt a féltékenység. Rá akarok csapni a tenyeremmel erre a rovarra, megvonni tőle minden esélyt a menekülésre.

Az én életem idáig süllyedt. Féltékeny vagyok egy kurva légyre. Valaki hangosan kopogtat az ajtómon.

Egy, kettő, három...

A három az ápolónóm bűvös száma. Mintha ez a néhány másodperc lehetővé tenné, hogy felkészüljön arra, ami a másik oldalon várja.

Mary megáll az ajtóban. Szemügyre veszem rövid, barna haját és színes nővérruháját.

– Látogatója van – mondja.

Ellépek az ablaktól. A szívem ugyanabban az egyhangú ütemben ver minden nap, de másodperceken belül felgyorsul. Más a hangszín. Nem fakó. Érdekes és új és izgalmas. Szép. És ez csak egy dolgot jelenthet.

Lachlan Halstead.

Mielőtt kimegyek, hátranézek a vállam fölött. A légy eltűnt.

– Mázlista – motyogom az orrom alatt, miközben kísétek a szobámból.

Ha valaha kételkedett abban valaki, hogy az örület létezik-e, csak itt kell szétnéznie. Átjárja a szobákat. Végigsiklik a steril folyosókon, és ráakaszodik minden páciensre, megfosztja őket a reményüktől, és kétségbeesésbe burkolja őket.

Néhányan nem reagálnak. Azok viszont, akik igen, sikítoznak. Az épület visszhangzik a kiáltásaiktól. Az ápolónők végigfutnak a folyosón, és a sikolyok nyöszörgéssé változnak, aztán elnémulnak. Amikor megérkeztem ide, kirázott a hideg azoktól a sikolyoktól. De most már hozzászóltam.

Ahogy Maryvel végigsétálunk a folyosón, egy ápolónő és egy barna hajú lány halad el mellettünk. A lépteim lelassulnak. Megbámulom a barna hajú lányt. A haját rövidre vágták. A bőre sápadt, de a neonsó fénye alatt sárgás színt ölt. A teste kórosan lesoványodott. A karja tele van szúrásnyomokkal, a történetéről mesélnek. Találkozik a pillantásunk. A lelke ragyog a szeméből, és azt kérdezi:

– Hogy a pokolban vagyok még mindig életben?

Nem tudom a választ.

Mary megáll egy bezárt kétszárnyú ajtó előtt. Bepötyög egy négy számjegyű kódot, és az ajtó lassan kinyílik. Olyan, mintha a pokolba lépnénk be. A társalgó a Fairfax Pszichiátriai Intézet legnyomasztóbb helye. Ide zsúfolódik be mindenki.

Mary előretol. Az ablaktáblák nyitva vannak, beeresztik a napfényt, és vakítóan fehérre változtatják a sárgásbarna linóleumot. A szobában mindenhol asztalok vannak. Néhány ember üldögél mellettük, társasjátékoznak vagy a falra szerelt televíziót nézik. A híradó olyan halkán szól, hogy a felirat is be van kapcsolva.

A többség azonban semmit sem csinál. Üres tekintettel bámulnak egyenesen előre.

Annyi elme vesz körül, amelyek lassan elsorvadnak. De van valaki, aki segít az elmebaj fölött lebegni, és csupán néhány lépésnyire van tőlem.

A testem ellazul, ahogy Lachlant figyelem. Az ablakok mellett ül egy asztalnál. Dús szemöldökét összehúzza, miközben a kinti világot szemléli. Napbarnított kezét felemeli, és megláztatja sötét-kék selyem nyakkendőjét. Barna haját még mindig rövidre nyírva hordja, néhány tincs a homlokába lóg.

Ha pislogok egyet, nem látok mást, mint egy fiút, pimasz mosollyal az arcán, ami egy gyermek naivitásából ered. Drótkeretes szemüveg. A legjobb barát, aki ellopta a szívemet. Amikor kinyitom a szememet, az a kép eltűnik, és egy férfit látok magam előtt. Pimaszsága tapasztalattá változott. A teste megférfiásodott. Most pedig nemcsak a szívem az övé, a lelkemet is birtokolja.

Mindig is a másik felem volt, és az ember nem állhat ennyire közel valakihez anélkül, hogy a fájdalma ne ragadna át rá. Tudom, hogy az én szomorúságom az ő szomorúsága.

Átmegegyek a szobán. Lachlan még mindig kifelé néz. Hunyorogok, és követem a pillantását az ablakhoz legközelebbi csupasz fára. Ugyanaz a fa, amelyet én is mindig nézek. Az ágai meztelenek a levelei nélkül, és hajladoznak a hideg szélben. Az elmúlt héten egy fagyott vízcseppet figyeltem az egyik alsó ágon. Csak lóg ott, mintha kész lenne leesni.

A gyenge ág himbálózik a levegőben, de a vízcsepp marad. Ha a jégcsap ki tud tartani, talán én is belecsimpaszkodhatok a józan eszem kis darabkájába.

Kihúzó a széket Lachlannel szemben.

A pillantásunk találkozik. Ez sokként hat az idegeimre. A vérem egyenesen a fejembe tódul.

– Hogy vagy? – kérdezi.

A lábam a szék peremén pihen. Az államat a térdemre támasztom, és nem vagyok hajlandó levenni róla a szemem. Gyakran meglátogat. De mintha a látogatások közötti idő egyre hosszabbra és hosszabbra nyúlna.

– Ugyanúgy, ahogy két napja – felelem.

Lachlan mereven rám néz. Éles szeme van. Mindent észrevesz.

– Beszéltél az orvosoddal?

Kipillantok az ablakon, kerülöm a tekintetét.

Kimerült sóhaj tör fel belőle. Beletúr a hajába.

– Hiányzol, Naomi.

– Te is hiányzol nekem. – A hangom elhal.

– Tudod, hogy nem tartozol ide, ugye?

Bólintok.

– Akkor igyekezned kell, hogy jobban legyél. – Lachlan körbenéz a teremben, mintha cirkuszban lenne. Az állkapcsa megfeszül. – Rohadtul kicsinál, hogy itt kell hagynom téged.

Átnyúlok az asztal fölött, és a kezére teszem a kezemet. Félig leereszti a szemhéját, ahogy ránéz. Megfordítja a kezét, és az ujjait végighúzza a csuklómon, amitől égni kezd a bőröm. Felfordított tenyere elnyeli a kezemet.

– Szeretsz engem?

Egyenesen a szemébe nézek.

– Tudod, hogy igen. – A szavaimnak reményt kellene adniuk neki, de most lelombozotttnak látszik.

– Ha szeretsz, akkor jobban kell lenned.

– Én igyekszem – bizonygatom. Próbálok megmozdítani a kezemet.

Lachlan szorosabban tartja.

– Nem, nem így van.

– Nem tehetek úgy, mintha nem történt volna semmi – suttogom feszülten.

Közelebb hajol, az arca centikre van az enyémtől.

– Mondtam, hogy nem adom fel a harcot. Mondtam, hogy nem vagy egyedül ebben, de te összeomlottál.

Visszarántom a kezemet. Elengedi. Sok dolgot tudok kezelni, de ezeket a szavakat hallani a szájából olyan, mintha valaki kivágott volna egy darabot a szívemből.

Az asztalt bámulja, ahol a kezünk az előbb még összefonódott.

– Ez tönkretesz téged – mormolja. – Az a Naomi, akit ismerek, soha nem adta volna fel ilyen gyorsan. Harcolt volna, hogy a jelenben maradjon.

– Én harcolok. Nézz körül, Lach! – mondom. – Mit gondolsz, hogyan tartottam ki ilyen sokáig itt?

– Tudod, hogy miért vagy itt? – kérdezi élesen.

Egy szót sem szólok.

– Azért, mert szétcsúsztal.

Összerándulok, mert, igaz vagy sem, nem szállhatok szembe a szavaival. Csak róla gondolják, hogy épelméjű. Az ő szavainak hamarabb lesz értelmük, mint az enyémekeknek.

A szívem a fülemben dübörög, és a látásom elhomályosodik. Egy szomorú szemű nő képe jelenik meg előttem, aki magát nézi a tükörben. És Maxot látom magam mellett az ágyban. Egy gyors mozdulattal fölötte vagyok, ő pedig felmosolyog rám, elkapja a derekamat.

És aztán a kép eltűnik. Felnyögök, és a tenyerem élet a szememre szorítom.

– Naomi, nézz rám!

Leeresztem a kezemet. Lachlan velem szemben ül, fürkészőn figyel.

Megfogja a nyakamat. A hüvelykujja súrolja a bőrömet, amitől a testem összerándul.

– Most velem vagy? – kérdezi.

Igen... nem... talán. Minden nap ismeretlen számomra. Minden nap azzal az érzéssel ébredek fel, mintha sűrű köd venne körül, és bár tudom, hogy hiányzik belőlem egy darab, fogalmam sincs, hol van.

Őszintén válaszolok Lachlannek.

– Egyelőre igen.

Két másodpercnyi szünet áll be, s közben a szemembe néz. Ettől a szünettől a gyomrom összerándul, és a vérem száguldozni kezd az ereimben. Kinyitja a száját, de nem jön ki hang rajta. Úgy tűnik, mintha az érzéseivel viaskodna, és látom, hogy veszít. A tekintete összekapcsolódik az enyémmel, aztán szenvedélyesen szájon csókol.

Azonnal magamhoz térek. És egy jó csóknak éppen ez a dolga. Beszélnie kell hozzád, abban a percben, ahogy az ajkatok összeér.

Nem gondolkodsz.

Reagálsz.

Érzel.

Lachlannel és velem ez mindig is így volt. Az az üzenete ennek a csóknak, hogy *„Emlékezz rám! Valódi vagyok.”*

Az egyetlen ismert módon reagálok, amit Lachlan mutatott meg nekem a múltban. A keze egy helyben tartja az arcomat.

Az ajka nyomása enyhül, amikor megmozdítom a számat. Felnyög, és szorosabban fogja az arcomat. Ez emlékeket idéz fel arról, hogy ki voltam. Behunyt szemem mögött képek tűnnek elő. Lachlan mindegyikben benne van. Mi ketten egy mezőn, tűzijáték-rakétákat gyújtunk meg. A csillagokat bámuljuk és beszélgetünk, amíg fel nem jön a Nap. Látom magamat mosolyogni, gondtalanul és nagyon boldogan.

Egy rövid pillanatig békét érzek. Lachlan nyelve becsusszan az ajkaim közé. Remegés fut végig rajtam, ahogy jobban kinyitom a számat. Az ujjaim felfelé haladnak a karjain a nyaka felé. Épp amikor a remény pislákolni kezd bennem, Mary megköszörüli a torkát.

Lachlan húzódik el először. A pupillái kitágultak, az ajka megduzzadt a csókunktól. Megnyalom a számat, igyekszem visszaszerezni egy darabot a csókból. Mary ezúttal hangosabban köszörüli meg a torkát. Felpillantok.

– Mr. Halstead – mondja –, szerintem ideje mennie.

Lachlan leveszi a kezét a nyakamról. A bőrömet azonnal hidegnek érzem. A karom tehetetlenül az asztalra hullik, miközben nézem, ahogy Lachlan feláll.

Maryre pillant.

– Adjon még egy percet! – kéri.

Mary végigmér mindkettőnket. Sóhajt egyet.

– *Egy* perc – figyelmeztet, és elmegy.

Lachlan közel hajol hozzám. A tekintetemet az asztalra szegezem, de a sima felület elhomályosul, mert könnyek gyűlnek a szemembe. Valami rettenetes van készülőben. Érzem.

– Nem tudom ezt így folytatni – jelenti ki.

Ránézek. Fájdalmat látok a szemében.

– Szükségem van arra, hogy meglátogass – csattanok fel. – Ez az egy dolog tartja bennem a lelket.

Lachlan kinéz az ablakon. Az ujjaim életre kelnek, és az inge gallérjába kapaszkodom, kényszerítem, hogy rám nézzen.

– Nem hagyhatsz el!

Feszült csend ölel körbe minket. A szempillái alól rám néz, az arckifejezése komor. Az ujjai egymás után a csuklóm köré fonódnak. Határozott mozdulattal lefejt az ujjaimat az ingéről.

– Nem hagylak el. Az a legutolsó dolog, amit akarok. De nem hinném, hogy a segítségedre vagyok. Szerintem csak rontok a helyzeten – magyarázza lassan.

– Pedig segítesz – erősködöm. – Valahányszor meglátogatsz, a dolgok jobbra fordulnak.

Lachlan egy szót sem szól.

– Csak rossz napod van. Nekem van rossz napom. Holnap minden jobb lesz, és...

Elfordítja a fejét. Látom a tekintetéből, hogy nem fogja meggondolni magát. Minden kaotikus zürzavarrá vált körülöttem, ő azonban szilárdan állta a sarat. Most viszont darabokra cincálja a világomat.

Ilyen érzés lehet a pokol. Biztosan ilyen. A tudóm összezsugorodik. Nem kapok levegőt. Megdörzsölöm a szemem a tenyeremmel, s tagadón megrázom a fejemet. Félek, mi fog történni, ha nem jön többé. Az ép eszem egy hajszálon függ. Meg fogok törni, még a jégcsap előtt.

Remegni kezdek, amikor megérzem a kezét a vállamon. Egyszer megszorítja. Erőlködnöm kell, hogy az enyém az asztalon maradjon.

Aztán megszűnik a szorítás. Lachlan elindul, hogy kísétáljon az életemből.

Megfordulok a székemen.

– Várj!

Hátrafordul.

Most már kétségbeesett vagyok. És biztos abban, hogy elveszítem.

– Emlékszel, mit mondtál nekem egy évvel ezelőtt? – kérdezem.

Az állkapcsa megfeszül. Másfelé néz, én pedig tudom, hogy próbál nem reagálni a kérdésekre, de képtelen megállni. Mert még ha mérgesek is vagyunk, a szerelem a legfájdalmasabb módon rángatja meg a lelkünket. Gondoskodóvá tesz – eléri, hogy érezzünk –, pedig ez az utolsó dolog, amit akarunk.

Mereven bólint.

– Akkor, kérlek, ne tedd ezt! – kérlelem.

Előrelép.

– Lachlan – szólítja meg Mary a háta mögül.

Megáll.

A szememmel könnyörgök neki. Másodpercek telnek el, s arra számítok, rászól Maryre, hogy kopjon le. Azt hiszem, szabadkozni fog, hogy nem úgy értette, amit mondott. De ehelyett lassan elhátrál.

A világ kiszalad a lábam alól. Szabadesésben zuhanok, és lázasan igyekszem belekapaszkodni bármibe, ami megmenthet.

Lachlan alakja kezd elmosódni. Olyan, mintha a koponyám kettéhasadt volna. Megmarkolom az asztalt, és előreroskadok. Az asztalok és a székek eltűnnek nyomtalanul. A falak megrepednek, és a padlóra zuhannak. Új falak, meleg barna árnyalatúak nőnek ki a földből. A sárgásbarna linóleumpadló fehér plüssszőnyeggé halványodik.

Az ablakok szilánkokra törnek körülöttem. Hideg légáramlat zúdul be a szobába. Átfogom a fejemet, és nyöszörögni kezdek. Üvegszilánkok pörögnek a levegőben. Centikkel húznak el mellettem, mielőtt elporladnak. Egy nagy ablak illeszkedik be a falba hangos szívó hang kíséretében. A napfény elhalványul, és a Hold szelíd fénye veszi át a helyét.

Aztán minden abbamarad.

A szemem kinyílik. Egyet pislogok, majd lassan felállok.

Eltűnt a társalgó.

Egy tükörrel szemben állok, a tükörképemet bámulom. Más-képp nézek ki. Kipihentnek látszom, boldognak és még szépnek is.

Szőke hajam Marcell-hullámokba van igazítva, az egyik oldalon aranycsattal feltűzve. Az arcom nem színtelen, és a szememben élet van. Újra Naomi vagyok.

Ruhát viselek, amely hozzásimul a testemhez. Oldalra fordulva látom, hogy a hátamat teljesen szabadon hagyja. A figyelmem a ruháról gyorsan a szoba sarkában ülő férfira irányul.

Maxre.

Az ajkam mosolyra húzódik, és a szívem zakatol, miközben nézem őt. A bokáját a térdén nyugtatja. Az arckifejezése nyugodt, és a jobb oldali gödröcskétől kisfiúsnak látszik. De az ajkain férfias mosoly játszik, ami sok minden, csak nem kisfiús.

Kihúzza magát, miközben feláll, én pedig figyelem, hogy széles vállára felveszi fekete öltönyét, és eltakarja vele fehér ingét és fekete nadrágtartóját. Fekete csokornyakkendője ki van oldva, fekete szalagként lóg a nyakában.

A haja rakoncátlanul áll. De nem bánja. Ez a helyzet Maxszel. Minden szabályt áthág, és a saját útját járja.

Megigazítja a zakója gallérját, miközben mögém sétál. A teste beborítja az enyémet. A fejem teteje pont sűrölja az állát.

Úgy dédelgetem ezt a pillanatot, mint egy mentőkotelet, és addig kapaszkodom bele, amíg csak lehet. Soha nem tart sokáig. De valahányszor látom őt, bízom abban, hogy ezúttal más lesz, és nem fog eltűnni előlem.

Szemügyre veszem az erős állkapcsot éles arccsontja alatt. A bőre sima és napbarnított. Közelebb lép, és az ujjhegyei megérintik a hátam meztelen bőrét. Megborzongok.

– Szép – mormolja.

Nézem magunkat a tükörben. Max felvonja a szemöldökét. Az ajka lusta mosolyra húzódik.

A hajamat oldalra söpri, és mindkét kezét körém fonja, bátorítva, hogy nekidőljek. Készséggel megteszem, és amikor a lapocskáim a mellkasához érnek, felsóhajtok. A tükörben rám néz, és lassan lehajol, hogy megcsókolja a vállamat. A foga megkarcolja

a bőrömet. Egy sóhaj szakad ki belőlem, és még jobban oldalra hajtom a fejemet.

Felteszi ugyanazt a kérdést, amit Lachlan kérdezett percekkel ezelőtt.

– Szeretsz engem, Naomi?

A testem még mindig reagál arra, ahogyan a nevemet kiejti. Alig tudok nyelni, ezért bölintok, amikor közelebb jön és belélegzi az illatot.

Szeretem őt. A legkülönösebb, a leghetlenebb módon.

Max oldalra billenti a fejét, és elmosolyodik, mintha tudná, mire gondolok. A keze elindul a nyakamtól, és lefelé halad. Figyelem, ahogy nagy, napbarnított keze megáll ott, ahol a szívem ver. A tenyere szétterül a bőrömön, az ujjai szétnyílnak.

A szeme csak félig van nyitva, miközben a tükörben figyeli a reakciómat. Az orra hegye az arcomat súrolja. A kezem ökölbe szorul, és megigézve nézem, ahogy megcsókolja az arccsontom ívét.

– Ha szeretsz, akkor nem adod fel – mondja, a hangja halk suttogás.

– Ígérem, hogy nem fogom.

Tudom, mi következik. És kétségbeesetten vágyom arra, hogy ezúttal másként legyen. Így hát még jobban nekidőlök, és beszívom az illatát. Felfrissít engem, aki ennek a helynek a steril falai és dohos szaga közé szorult. Körém fonódik, mielőtt eltűnne.

Ennyi az egész, már halványul is. A hangom a torkomra forr, és felé nyúlok, de a kezem csak levegőt markol.

Ő eltűnt, én pedig zuhanok.

A hátam a szék támlájához csapódik. Felpattanok a fájdalomtól és a sokktól. A szívem a bordáim mögött zakatol, mélyeket és rövideket lélegzem, igyekszem lecsillapítani.

– Naomi! Jól van?

Összerezzenek, és felpillantva azt látom, hogy Mary bámul rám.

Az arcára van írva az aggodalom, ahogy a válaszomra vár. Hangoosan nyelek egyet, és megrázom a fejemet. Az ujjaim fájdalmasan

a combomba vájnak, miközben remegek a felgyülemlett frusztrációtól.

– Semmi bajom.

– Ideje, hogy bevegye a gyógyszereit – mondja.

Felállok és bölintok, aztán követem őt vissza a szobámba.

Az adrenalin hajt, és verejtékezni kezd a homlokom.

Habár nincs itt, még mindig hallom Max hangját. Még mindig érzem az illatát. Még mindig érzem a kezét a bőrömön.

Tudom, hogy nem csak kitalálom őt. Tudom, hogy nem képzeledöm. És halálra rémülök attól, hogy ez semmin sem változtat.

Az egyetlen tény, ami számít, hogy mindenki azt hiszi, orvosi eset vagyok. És most az egyetlen ember, aki következetesen kitartott mellettem, kezdi elveszíteni a reményt.

Ma este inkább beveszem a gyógyszereimet, semmint arra gondoljak, hogy mi minden esküdött össze ellenem.

Holnap pedig tudomásul veszem, hogy először össze kell zúzni magamat annak érdekében, hogy kibogozzam a történetemet. Elkerülhetetlen, hogy én is összetörjek, akárcsak az a jégcsap.

Megy, mendégél... eltűnt.